

dette, skal man, efter min Mening, ikke gaae forud for, hvad Forholdene og Omstændighederne hyde, men først lade Loven følge efter, efterhaanden som Forholdene og Begivenhederne udvikle sig. Men efter min Formening er man her i Begreb med at gaae forud ved det Forslag, der foreligger fra Udvalgets Mindretal, og som jeg derfor ikke kan understøtte. Det er de Sætninger i Betænkningen, som jeg for Diebliffet har anseet det for nødvendigt at fremhæve, for dog at gjøre opmærksom paa, at den Mening, som er Fleertallets, ikke savner gode Grunde for sig. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Broberg) har gjort gjældende, at det var de mindre Landeiendomsbesidderes Sag, han talte. Det træffer ofte i Livet saaledes, at Mænd af andre Classer yttre, at det er ikke den Klasse, hvortil de selv høre, som de meest tænke paa, idet de tale for det eller det, men det er for en anden Klasse, at de tale og handle. Nu forekommer det mig, at, naar den Klasse, man siger, at man vil virke for, selv siger: „Det er os til Skade og Fordærvelse, naar vi faae det og det,“ saa er det virkelig en farlig Kjærlighed, man har til disse Classer, at man desuagtet nødvendig vil være deres Bærn paa en Maade, som de ikke synes om. Men naar man nu spørger de mindre Landeiendomsbesiddere, hvorvidt de ansee det Onske, som den ærede Rigsdagsmand paa deres Vegne nærer, for at være hensigtsmæssigt, saa er jeg overbevist om, at de Alle, eller ialfald den langt overveiende Fleerhed, ville sige: Nei, det Onske betakke vi os for! (Ja! Hør!). Jeg kan ogsaa herved henvisse til de 45 i Røestilde Stander imod de 13; Fleerheden af dem, der hørte til de 45, vare mindre Eiendomsbesiddere, saavel fra Kjøbstæderne som fra Landet. Jeg tror, at, dersom man end kunde foretage en Afstemning mellem de mindre Eiendomsbesiddere, vilde Fleerheden ligesom dengang være for ikke at gaae saa vidt med Rentefodens Frigivelse. Den ærede Rigsdagsmand talte ogsaa om, hvad hjælpsomme Mennesker kunde gjøre og gjorde for mindre Eiendomsbesiddere; men, hvor Hjælpsomheden er tilstede, der kan den ydrette det selv Samme, enten Rentefoden er fri eller ikke. De, der

ere hjælpsomme imod deres Medmennesker, ville ikke være det i en mindre Grad, fordi Rentefoden er bunden. Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Kreds (Alberti) har mærkelig misforstaaet, hvad det er, Majoriteten vil, naar han har sagt, at den vil binde Rentefoden for Laan i faste Eiendomme. Nei, det vil man ikke, thi den er bunden. Her kan derfor ikke være Tale om at binde den; men Spørgsmaalet er, hvorvidt man paa eensgang skal løse det Hele eller kun en Deel. Dersom Majoriteten vilde binde, hvad der ikke er bundet, saa var Forholdet et andet, — saa tror jeg ogsaa, at Majoriteten gjorde Uret; men jeg maa som sagt bede bemærket, at her ikke er Tale om at binde Noget. Hvad den ærede Rigsdagsmand anførte om de Ulemper, der kunde indtræde, kan være meget grundet. Jeg nægter ikke og har aldrig nægtet, at der kan gives mange gode Grunde for den modsatte Mening. Spørgsmaalet er blot her for Enhver især at afveie Grundene for og imod, og det er det, man her skal gjøre. Hvad angaaer den Tilfoining, der er foreslaaet i den af Minoriteten stillede § 2 med Hensyn til Berelobligationer, Berelgjæld og Renter for Saadant, da skal jeg tillade mig at bemærke, at Majoritetens Betragtning er den selvsamme som den ærede Indenrigsministers, at Loven slet ikke rører ved Begrænsningen af Renten af saadan Gjæld, selv om derfor ved Stadesløsbreve er givet Sikkerhed i faste Eiendomme. Lovforslaget lader bestaae, hvad der nu bestaaer, med Hensyn til Laan i faste Eiendomme, og deraf følger, at hvad der nu kan skee lovligt med Hensyn til Laan i faste Eiendomme, ogsaa fremdeles vil kunne skee lovligt. Det er Noget, som Loven ikke griber ind i, og derfor er det, at Fleertallet har anseet det for overflødig at indføre Noget om det af Mindretallet berørte Punkt. Med Hensyn til Forskjellen imellem Majoritetens og Minoritetens Stilling, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at, naar en æret Rigsdagsmand har meent, at deres Forslag omtrent faldt sammen og havde den samme Betydning, da er dette ikke Tilfældet. Det er ikke det Samme fuldstændigt at frigive et Forhold og at give Ministeren en Myndighed til at give Bevillinger til